

РЕШЕНИЕ

№ 2417

гр. София, 03.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.04.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Светлана Димитрова

Юлия Раева

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Кирилова, като разгледа дело номер **11527** по описа за **2011** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], № 103, чрез процесуален представител юрк. Вл.Б., срещу решение от 21.11.2011 г., постановено по н.а.х.д.№ 10272/2011 г. от СРС, НК – 108-ми състав.

С обжалваното решение е потвърдено Наказателно постановление № 38-57-3/16.05.2011 год., издадено от председателя на Държавна агенция „Национална сигурност” /ДАНС/, с което на на [фирма] за нарушения на чл.6, ал.2, от Закона за мерките срещу изпирането на пари /ЗМИП/ на основание чл.23, ал.4 от същия закон, е наложено наказание „имуществена санкция” в размер на 3000 лв

В жалбата се поддържа, че оспореното решение е незаконосъобразно като постановено в противоречие с материалния закон, при допуснати съществени процесуални нарушения и явна несправедливост на наложеното наказание. Твърди се, че въззивната инстанция не е обсъдила всичките възражения на касатора, както и че АУАН е съставен в противоречие с изискванията на чл.42, ал.4 ЗАНН. Поддържа се също така, че решението противоречи и на чл.8, пар.”б” на Директива 2005/60/ЕС. Прави се довод за несъставомерност на деянието.

Ответникът чрез упълномощения процесуален представител юрк. Г. оспорва касационната жалба като неоснователна

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност на жалбата. Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Приетата от районния съд фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени и гласни доказателства. Установено е по безспорен начин, че при извършената проверка от органите на ответника е констатирано, че на 04.08.2010 г. между касатора и [фирма] е сключен договор за откриване на разплащателна сметка при което банката не е идентифицирала физическото лице, собственик на [фирма], за което е съставен констативен протокол от 17.11.2010 г. и изготвен въз основа на него АУАН № 81/99-186/17.11.2010 г. Въз основа на тази фактическа обстановка въззивната инстанция е приела от правна страна, че безспорно касаторът е задължено лице по смисъла на чл.3, ал.2, т.1 от ЗМИП и като такова има задължението по чл.3, ал.1, т.2 от същия закон - идентифициране на действителния собственик на клиента - юридическо лице, и предприемане на съответни действия за проверка на неговата идентификация по начин, който дава достатъчно основание на лицето по ал. 2 и 3 да приеме за установен действителния собственик. Как следва да се извършва идентифицирането на клиентите и проверката на тяхната идентификация е посочено в чл.6 ЗМИП. След като при извършената проверка е констатирано, че касаторът не изпълнил задължението си да идентифицира физическите лица, собственици на [фирма], районният съд е приел, че с действията си касаторът е нарушил изискванията на чл.6, ал.2 ЗМИП. Тези изводи на въззивния съд са правилни и се споделят напълно от настоящата инстанция. Неоснователни са оплакванията на касатора за неяснота на нормата на чл.3, ал.5, т.1 от Правилника за прилагане на Закона за мерките срещу изпирането на пари /ППЗМИП/. Въз основа на законовата делегация дадена в чл.6, ал.2, изр.3 начинът на идентифициране е определен в чл. 3 от ППЗМИП. Текстът на чл.3, ал.5, т.1 е съвсем ясен – действителен собственик на клиент-юридическо лице е физическо лице /лица/, съответно група от физически лица при фондациите и сдруженията с идеална цел.

Неоснователни са и оплакванията за противоречие с Директива 2005/60/ЕО. Транспонирането на директивата във националното законодателство е извършено от законодателя с оглед постигането целите на директивата. Формата и средствата за това са в прерогативите на законодателния орган, който да приеме най-подходящите от тях. Със ЗМИП е постановено, че следва задължително да се идентифицират физическите лица - действителни собственици на юридическите лица. Следва да се има предвид, че Директива 2005/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета е имплементирана в националното ни законодателство изцяло и без забележки в това отношение от страна на комитета М..

Неоснователно е и оплакването за явна несправедливост на наложеното наказание. Имуществената санкция е в размер на 3 000 лв. е почти до минимума на предвиденото в чл.23, ал.4 ЗМИП наказание от 2000 до 50 000 лв. и съответства на тежестта и

характера на нарушението.

Неоснователно е и оплакването, че административнонаказващият орган не е разгледал възражението на касатора. Такова възражение е постъпило на 22.11.2010 г.е което административнонаказващият орган е обсъдил обстойно в издаденото на 16.05.2011 г. НП № 38-57-3 на стр. 4 -10.

Съдът намира, че както АУАН, така и НП са издадени от компетентни органи в кръга на предоставените им правомощия. При съставянето им не са допуснати нарушения, обуславящи тяхната отмяна.

Въз основа на гореизложеното касационният съд намира, че жалбата е неоснователна и съдебното решение следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН вр с чл. 221, ал. 2, изр. 2 АПК, Административен съд - София град, V-ти касационен състав.

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 21.11.2011 г., постановено по н.а.х.д.№ 10272/2011 г. от СРС, НК – 108-ми състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: